

slovanski svet razvija v smereh diferenciacije ne pa prisiljene unifikacije. Nasprotno pa bi se morale manjše skupine oprostiti historičnih in zunanjih vplivov in se podrediti nujnim življenjskim imperativom.

Vkljub nerazveseljivim razgledom pa se vendarle glas krvi lahko opira na gotovo stvarnost, ki jo izpričuje življenje slovanskih narodov. Stvarnost je, da so se slovanski narodi pričeli razvijati in uveljavljati v območju demokratičnih idej, in gre razvoj naprej v to smer. Kjer koli se vladajoče družbene plasti tej smeri upirajo, zadevajo na odpor širokih množic. Nadalje je stvarnost, da je razvoj slovanskih množic primeroma mlad, saj je bila še osemnajsto tridesetega leta naravnost predrznost, če je meščan na praških ulicah govoril češki. Za kakšne drobtine n. pr. so se morali Slovenci še v sedemdesetih in osemdesetih letih boriti, je znano. Stvarnost je tudi visoko razvita slovanska kultura, in razgledi za kulturni razvoj ponekod zaostalih množic so neizčrpn. In sedanje slovanske države? Stvarnost so mlada Jugoslavija, Bolgarija, demokratična Čehoslovaška, Poljska in Rusija, v katerih okviru se ustvarja nova slovanska in človeška kultura. In naposled je stvarnost, da se je os zgodovinskih dogajanj pretaknila skozi slovanske države, ki leže med mongolskim in zapadnim svetom. Stvarnost tega položaja vklepa vse nas slovanske narode.

KITAJSKA MODROST

OTON ŽUPANČIČ

*Rumena reka se vali nazaj,
od sonca se usiplje mrak in mraz,
vsem burjam vrata odprta so v Kitaj —
kje si nam, general, kak tvoj ukaz? —*

*Reka se spomni večne struje spet,
sonce odstrè nam zlati svoj obraz,
pomladna sapica predahne svet —
ne veste več? — naš general je čas.*

*Zdaj tod šopiri tujec se ohol:
kot v vodi sol raztopil se bo v nas.
Nam ni pred vekì vdrl čez zid Mongol?
Ni ga, mi smo: naš general je čas. —*

*Kitajski modri rek je uk in up
širokim narodom. — Kaj dal bi jaz,
da morem krikniti v straž hrum in hrup:
»Nič, dečki, nič: naš general je čas!«*